

το, ἔκτοτε ὠνομάσθη Ἑρκάς (= Ἑπτακοσίας)¹ ὡς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκεῖ σφαγέντων Σαμοθράκων, οἵτινες συνεποσοῦντο εἰς ἑπτακοσίους. Καθ' ὅλας τὰς ἄλλας ἡμέρας ἐξηκολούθουν νὰ διατρέχωσι τὰ βουνὰ τῆς Σαμοθράκης καί, ὡς ἐν κυνηγίῳ, νὰ πυροβολῶσι πάντα ὄντινα ἀπῆντων. Τὸ βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον τοῦτο κυνήγιον διήρκεσε περὶ τὰς τριάκοντα ἡμέρας. Τινὲς τῶν κατοίκων κατώρθωσαν καὶ ἔφυγον διὰ θαλάσσης, ἄλλοι δ' ἐκρύβησαν εἰς τὰ σπήλαια τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῆς νήσου καὶ οὕτως ἡδυνήθησαν νὰ διαφύγῃσι τὸ ξίφος τῶν βαρβάρων. Ὅτε δὲ οἱ Τούρκοι δὲν ἀπῆντων πλέον οὐδένα ὅπως τὸν φονεύσωσι, κατέλιπον τὴν νῆσον ἐν πλήρει πεποιοῦσιν ὅτι δὲν ἀφῆκαν οὔτε ἓνα ζῶντα, ἀπαγαγόντες εἰς αἰχμαλωσίαν ὅλα τὰ παιδιὰ, ὅσα δὲν ἐφόνευσαν.

Ὅταν οἱ εἰς τὰ ὄρη καταφυγόντες ἐθεδαιώθησαν περὶ τῆς φυγῆς τῶν Τούρκων, κατῆλθον εἰς τὸ χωρίον καὶ μετρηθέντες εὐρέθησαν μόνον ἑκατόν. Καὶ οἱ φυγόντες διὰ θαλάσσης, περὶ τοὺς τριακοσίους, ἅμα ἔμαθον τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Τούρκων ἐπ' ἀνέκαμψαν εἰς τὰς κατερημωθεῖσας ἐστίαις των, ὅπως ἐπαναλάβωσι τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν των, κλαίοντες καὶ ὀδυρόμενοι ἐπὶ τοῖς ἀπολεσθεῖσι γονεῦσιν, ἀδελφοῖς, συζύγοις, τέκνοις καὶ συγγενέσιν αὐτῶν.

Ἀλλὰ τὰ δυστυχήματα πάντοτε ἀλλεπάλληλα ἔρχονται. Ἡ σφαγὴ τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοσοῦτον τρόμον ἐνεποίησε τοῖς ἐναπομείνανσι Σαμοθράξιν, ὥστε, ἅμα ἔβλεπον ξένον καί, πρὸ πάντων, Τούρκον, εὐθύς, καταλιπόντες τὰ ἔργα των καὶ τὰς οἰκίας των, ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη. Τὴν ἠθικὴν των ταύτην κατὰστασιν ἐπωφελήθησαν κάλλιστα οἱ διαφόρων μερῶν πειραταὶ καί, πρὸ πάντων, οἱ Τουρκαλβανοί, οἵτινες, ὅλως ἀτιμωρητεῖ, ἐλήστευον τὰς οἰκίας των καὶ ἐν τῷ φανερῷ διήρπαζον τὰ κτήνη των. Ἡ ἐλσεινὴ αὕτη κατὰστασις διήρκεσεν ὁκτὼ ὅλα ἔτη, οὕτως ὥστε μέχρι τοῦ 1829 κατώρθωσαν νὰ μὴ ἀφῆσωσι, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, λίθον ἐπὶ λίθου. Ἀκόμη δὲ καὶ μέχρι σήμερον, μετὰ πεντήκοντα ἔτη, οἱ δυστυχεῖς Σαμοθράκες δὲν ἡδυνήθησαν ν' ἀνακτήσωσι τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν των. Τὸ ὄνομα δὲ τοῦ Τούρκου τοῖς ἐμποιεῖ φρίκην καὶ τρόμον, ἂν καὶ Τούρκους συμπολίτας δὲν ἔχουσιν εἰμὴ μόνον πέντε.

Γέννημα καὶ ἀνάθρεμμα τῆς νήσου Σαμοθράκης, υἱὸς δὲ πατρὸς αἰχμαλωτισθέντος ἐν τῇ πανωλεθρίῳ ἐκείνῃ, ἔκρινα καλὸν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τῶν ιστοριογράφων τὴν ιστορικὴν ταύτην ἀλήθειαν. Σήμερον δ' ὁπότε καὶ πάλιν ἡ τύχη ὅλων τῶν Ἑλλήνων ἐκ νέου διακυβεύεται, εἴθε ἡ ἀνάμνησις αὕτη νὰ εὕρῃ εὐμενὴ ἀκρόασιν παρ' ἐκείνοις ἀφ' ὧν ἡ τύχη τῶν πραγμάτων κρίνεται!

Ἐγγραφον ἐν Καρύαις τῆς Κορικῆς κατ' Ἰούνιον τοῦ 1886.

N. B. ΦΑΡΔΥΣ, Σαμοθράξ.

ΜΕΤΑΞΥ ΟΜΙΧΛΗΣ ΚΑΙ ΣΚΙΩΝ

(*) • L' chiuso is paradiso.

Muto per de Cherubini l' canto
Sos l' inferno t' aspetta e isuor demoni
Che ti straziano l' anima pentita
Cou parvene fantastiche e con suoni.
Danna Margherita.

Α'.

... Δύο αἰῶνες παρῆλθον ἀπὸ τῆς ὀλεθρίας ἐκείνης νυκτός...

Ἦτο ἡ νύξ τῆς δευτέρας Νοεμβρίου. Ἡ φύσις θλιβερῶς ἔκειτο γεγυμνωμένη τῶν καλλονῶν, δι' ὧν κοσμεῖται κατὰ τὸ χλοερὸν ἔαρ. Τὰ στοιχεῖα ἐφαίνοντο μαχόμενα πρὸς ἄλληλα, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐσκέπτετο εἰς τὸ παρελθὸν βλέπων τὰ φύλλα διαδοχικῶς ἀπὸ τῶν δένδρων πίπτοντα, ὡς πίπτουσιν αἱ ἐλπίδες ἀπ' ἐκείνου, ὅστις αἰσθάνεται ἐξασθενούμενος τὰς δυνάμεις καὶ τὸν θάνατον προσεγγίζοντα. Ταχεῖα ἡγείρετο πυκνὴ ὀμίχλη, ἥτις βαθμηδὸν αὐξάνουσα, κατακάλυπτε τὰς ἐξοχάς, τὴν πόλιν καὶ τὰ ἄχανῃ τοῦ οὐρανοῦ βασίλεια καὶ μετ' αὐτῆς σκότος βαθύ διεχέετο ἐπὶ τὴν γῆν. Φανταστικαὶ ἀτμώδεις μορφαὶ διεκρίνοντο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς· τὰ φῶτα ὠχρά, ἐφαίνοντο περιβεβλημένα ὑπὸ στακτοχρόων ἀτμίδων, καὶ οἱ ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν περιπατοῦντες ἐφαίνοντο ὡς σκιαὶ πλέουσai ἐντὸς τοῦ ὠκεανοῦ ἐκείνου τῶν συμπεπυκνωμένων ἀτμῶν.

Καὶ μόνη, σκεπτικὴ, νέα τις κόρη ἐκάθητο πλησίον ἐστίαις. Ἦτο ὠχρά καὶ τεθλιμμένη ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν δακτύλων, χειρὸς λευκῆς καὶ ἀδυνάτου, ἀπέμασσε δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ μυχοῦ τῆς καρδίας της.

Πόσον εὐγλωττον ἦτο τὸ δάκρυ ἐκεῖνο!

Ἐφαίνετο διηγούμενον ἅπασαν τὴν ἱστορίαν τῆς τεθλιμμένης ἐκείνης ψυχῆς.

Τέλος ἐκείνη ἠνέφξε τὰ χεῖλη καὶ ἐξέφερε βαθὺν στεναγμόν.

— Μοὶ εἶπον ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ταύτην ἔρχονται οἱ νεκροί, ἵνα συνομιλήσωσι μεθ' ἡμῶν.

Ὡ! ἂν τοῦτο ἦτο ἀληθές! Ὅτ' τὸν ἐπ' ἀνέβλεπον, θὰ τῷ ἐζήτην συγγνώμην, καὶ θὰ τῷ ἔλεγον — Ἀκουσον· ἡ ζωὴ, ἣν διάγω ἐδῶ, εἶναι ἀπομεμονωμένη καὶ βδελυρά. Ἴσως θὰ ἀποθάνω· ἀλλ' ἡ σκέψις μου θὰ ἦναι πάντοτε ἐστραμμένη πρὸς σέ, καὶ ἂν σὺ ἤθελες μὲ συγχωρήσῃ, εὐχαρίστως θὰ ἔζων ἐντὸς τῶν φλογῶν αἰωνίως. Ὡ! ἂν ἦτο ἀληθές ὅτι ἐπιστρέφουσι τὰ πνεύματα ἵνα ἐπισκεφθῶσιν ἡμᾶς! καὶ ὅμως θέλω περμεῖναι αὐτά· καὶ ἂν κατώρθουν νὰ τὰ ἴδω, θὰ διακρίνω ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν ἐκείνον, ὅστις εὐρίσκεται πάντοτε ἐν

(*) Ἐκλείσθη ὁ παράδεισος. Βωθὰ εἶναι πλέον διὰ σέ τὰ ἄσματα τῶν Χερουβίμ. Μόνον ἡ κόλασις καὶ οἱ δαίμονες αὐτῆς σέ ἀναμένουσιν, οἵτινες θὰ βασανίσωσι τὴν ἀμαρτωλὴν ψυχὴν σου.

Κολασμένη Μαργαρίτα.

1) Οἱ Σαμοθράκες, ἀκόμη καὶ σήμερον, ὅταν ὀνειδίζουσι τοὺς εὐθέεις καὶ δειλοὺς συμπολίτας των, τοῖς λέγουσιν ὅτι «κατὰ γοντα ἂν πὸ τοὺς ἑπτακοσίους».

τῇ καρδίᾳ μου, εὐχαρίστως ἤθελον ἀποθάνῃ κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμήν. —

Καὶ ἐσιώπησεν ἡ βροχὴ ἐκρόται ἰσχυρῶς ἐπὶ τῶν ὕλων· βαθεῖα δὲ σιγὴ ἐβασίλευεν εἰς τὰ περίξ. Ἔθεσε τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν ἡ δυστυχὴς κόρη καὶ ἐκλαυσεν.

B.

Ἴδου αὕτη σκεπτικὴ καὶ ὠχρὰ· ὠχρὰ ὡς ἡ ἡμέρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Αἱ ὥραι εἶναι δι' αὐτὴν μακροὶ αἰῶνες, ὡς αἱ ὥραι, αἷς διάγει δυστυχὴς δεσμώτης. Ἡ ζωὴ εἶναι δι' αὐτὴν σκληρὰ καὶ διαρκὴς θλίψις, μισητὸν τὸ πῶς τῆς ἡμέρας, τρέμοντα σκότῃ τῆς νυκτός· μόνην παρηγορίαν ἔχει τὰ δάκρυα, τὰ πικρὰ δάκρυα τῆς ἀπελπισίας.

Οὐχὶ πλέον ἄνθη, οὐχὶ πλέον χοροὶ· παρῆλθον αἱ προσφιλεῖς ὄνειροπολήσεις, τὰ γλυκεῖα ὄνειρα τῆς νεότητος, αἱ ἐράσμιαι φίλαι, αἱ ταραχώδεις διασκεδάσεις.

Ἴδου αὕτη ὠχρὰ καὶ σκεπτικὴ. Ἄλλ' εἰς παρελθόντας χρόνους δὲν ἦτο τοιαύτη. Προσφιλὴς τοῖς πᾶσιν, ἦτο ἡ χαρὰ τῶν ἑορτῶν, τὸ κόσμημα τῶν νεανίδων, ὁ φθόνος τῶν ὁμηλικῶν αὐτῆς. Φαιδρά, ἀμέριμνος καὶ ὠραία, ἐπέτα ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ πλήθους, ἐν μέσῳ μυρίων λατρευτῶν, καὶ ὑπερόπτις ἔχαιρε, βλέπουσα αὐτοὺς πρὸ τῶν ποδῶν τὸ γόνυ κλίνοντας.

Πολὺ ἐχάρη καὶ ἠγάπησεν. Ἄλλ' ἀγαπῶσα ὑπῆρξεν εὐτράπελος ὡς ἡ χαρίεσσα χρυσαλλίς, ἥτις πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ὑπῆρξεν ὁμοία πρὸς ἐπίχρυσον νέφος ὑπὸ τῶν ἀνέμων παρασυρόμενον.

Ἐγνώρισέ ποτε ἄνθρωπον τινα, ὅστις τῇ ἤρσαεν ἦτο ὠχρὸς, αὐστηρὸς καὶ καλὸς· καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἰδικόν της κατὰ τινα ἐξ ἐκείνων τῶν στιγμῶν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, αἵτινες ἀναρπάσσουσι τὰς θερμὰς καρδίας. Καὶ τυνεδέθησαν διὰ δεσμῶν αἰωνίων. Οἱ πρῶτοι χρόνοι τῆς ἐνώσεως αὐτῶν ὑπῆρξαν ὠραῖοι καὶ τερπνοὶ ὡς τὸ μειδίαμα τῆς ἐλπίδος· ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦτο εἰδύλιον, χαρὰ. Ἀλλὰ τὸ πᾶν ἤλλαξε· καὶ ἐπῆλθον ἡμέραι μονότονοι, μακραι καὶ ὀχληραί· ἡ ἀνία ἐκάθητο, ὀχληρὸς συνδαιτημῶν, ἐπὶ τῆς τραπέζης των, καὶ συνώδευεν αὐτοὺς εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θέατρα, ὑπὸ τὰ κομψὰ τῆς κλίνης καλύμματα. Ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς νεάνιδος εἶχεν εἰσχωρήσει κενὸν τάφου. Καὶ ὁ σύζυγος ἠγάπα αὐτὴν ἐν σιωπῇ. Τὴν ζωὴν του αὐτὴν ἤθελε δώσει ἵνα τὴν ἴδῃ φαιδράν. Συχνάκις μόνος, ἀνασκάπτων τὰ βάθη τῆς καρδίας του, ἐσκέπτετο νὰ φέρηται σκληρῶς πρὸς αὐτήν, καὶ ἐπεθύμει τὸν θάνατον.

Ἡμέραν τινὰ εἶδεν αὐτὴν φαιδράν καὶ μειδιῶσαν· εἶχεν ἐπανέλθει ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς τὸ πάθος τῆς πολυτελείας· ἐθώπευε τὸν δυστυχῆ σύζυγον, ἐκάλυπτεν αὐτῶν φιλημάτων, ἄτινα πρὸ πολλοῦ εἶχον ἐκλείψει,

Ἦτο ὁ ἀσπασμὸς τοῦ Ἰούδα!

Ἡ γυνὴ ἠρᾶτο ἄλλου.

Γ.

Πένθιμον ἐνδεδυμένην ἐσθῆτα, προσμένει τώρα ἵνα ἴδῃ αὐ-

τὸν μεταξὺ τῶν πνευμάτων· τὴν καρδίαν αὐτῆς κρυφία μετάνοια καταθλίβει· καὶ τρέμει εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον. Νομίζει ὅτι ἅπαντα ἡ περίξ φύσις καλεῖ τοὺς παρελθόντας, καὶ λέγει αὐτοῖς. —

— Ἐγέρθητε, ὦ νεκροί, καὶ ἐξέλθετε ἐκ τῶν τάφων. Ἀναφανῆτε τοῖς ζῶσιν, καὶ εἰς ἐκείνον ὅστις σᾶς λησμονεῖ ἐνθυμίζετε. — Ὑπῆρξαμεν προσφιλεῖς ὑμῖν. —

Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη δίδει αὐτῇ παρηγορίαν· ἀλλ' ἡ φρικώδης σιγὴ ἥτις βασιλεύει εἰς τὰ περίξ ἀνορθοῖ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, καὶ ἡ δυστυχὴς τρέμει ὑπὸ τοῦ φόβου.

— Λοιπὸν θὰ τὸν ἐπανίδω! — Ὅθ' ἀκούσω τὰς μομφὰς καὶ τὰς κατάρas αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ χαρῶ τοῦλάχιστον βλέπουσα αὐτόν. Πτωχὲ φίλε!... Καὶ σὺ τοσοῦτον με ἠγάπησας!... τοσοῦτον με ἐλάτρευσας!... Τώρα εἰπέ μοι θὰ ἦναι λοιπὸν αἰώνιον τὸ πρὸς ἐμὲ μῖσος σου;... Ναὶ βαρὺ ὑπῆρξε τὸ σφάλμα μου, ἀλλ' ἔλαβον ἀντάξιον ποινὴν... Α! συγχώρητόν μοι!!... —

Καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων, καὶ ἐκράτει τὰς παλάμας ἠνωμένας εἰς σημεῖον προσευχῆς. Με λελυμένην τὴν κόμην, καὶ ὠχρὰς τὰς παρειάς, φαίνεται ὠραία ἀκόμη· ἀλλ' ἡ καλλονὴ αὐτῆς εἶναι κατεστραμμένη, καταβεβλημένη. Ἡ λύπη καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος φαίνονται ἐξωγραφημέναι ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς.

... Ἡ βροχὴ ἐν τούτοις αὐξάνει· μεταβάλλεται εἰς φοβερὰν καταιγίδα· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἰσχυρὰ πνοὴ ἀνέμου διασείει μανιωδῶς τὰς ὕλους τῶν παραθύρων.

Τὸ ὥρολόγιον τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας σημαίνει τὴν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός. ... Τὸ πᾶν διαδέχεται ἡ σιγὴ, ... καὶ ἡ κόρη προσμένει.

Δ.

Καὶ ἡ κόρη προσμένει ἐν στεναγμοῖς καὶ δακρύοις ἀνυπόμονος ἕνεκα τῆς βραδύτητας, ἀνοίγει μέρας τῆς θύρας καὶ στηρίζεται ἐπ' αὐτῆς διὰ τῶν ἀγκῶνων.

Ὁ ἄνεμος παγώνει τὸ πρόσωπον αὐτῆς, ἡ βροχὴ λούει τὰς λεπτὰς τρίχας... ἀλλ' αὕτη οὐδὲν αἰσθάνεται, μένει ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα. Μετὰ ταῦτα τείνει τὰ ὦτα, τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Σκότος καὶ σιγὴ.

Μόνον ἐνίοτε ἀπὸ διαστήματος εἰς διάστημα ἀκούονται οἱ μονότονοι παραπονητικοὶ τῆς γλαυκὸς στεναγμοί, οἵτινες ἀποπνίγονται ὑπὸ τῆς βοῆς τοῦ φοβεροῦ ἀνέμου. Πυκνὸς νεφελώδης ἰστός ἐξαπλοῦται ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ στερεῖ αὐτὴν τοῦ ὠραίου φωτός τῶν ἀστέρων. Συρίζει ὁ ἄνεμος συγκεκινημένος. Ἐρημία τάφου φαίνεται βασιλεύουσα τῶν περίξ.

... καὶ ἡ κόρη προσμένει.

Κύπτουσα καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου φαίνεται κοι-

μωμένη ναρκωτικὸν ὕπνον· ἀλλ' ἡ φαντασία παρίστην αὐτῇ παραδόξους εἰκόνας.

Ταχεῖα σημαίνει ἡ δωδεκάτη μακρόθεν ἀρχίζουσι νὰ ἀκούωνται γλυκεῖαι ἀρμονίαι, καὶ ὥχρὸν φῶς διαλύει τὴν πυκνὴν ομίχλην. Μετὰ ταῦτα ἡ ομίχλη εξαφανίζεται ἐντελῶς· τὸ φῶς αὐξάνει, διαχέεται πανταχοῦ, καὶ φωτίζει οὐρανὸν καὶ γῆν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ τούτου τῆς λάμψεως, πετώσι χιλιάδες χιλιάδων θεῖαι μορφαί, μακάριαι ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρων φιλημάτων καὶ παραδείσιος αὔρα φέρει μέχρι τῶν ὧτων αὐτῆς τὰ θεῖα αὐτῶν ἄσματα, τὰ ὁποῖα ἀνθρωπίνη γλῶσσα ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ.

... Εἶτα ὡς μαγικὴ ὄπτασις τὰ πάντα διασκεδάζονται, καὶ χάνονται ἐν τῷ ἀπείρῳ τοῦ στερεώματος. . . . Τὰ σκότη κατακαλύπτουσιν ἐκ νέου τὴν γῆν, ἡ βροχὴ βραγδαίως πίπτει, καὶ ἡ κόρη προσμένει.

Ε'.

Ὡς ἀντανάκλασις πυρκαϊᾶς ἀλλαχόθεν φαίνεται μετὰ τοῦτο ἐρχόμενον ἐρυθρόχρουν φῶς, ὅπερ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξαπλούμενον, λαμβάνει σχῆμα φλογῶν, αἵτινες φοβεραὶ καὶ καταστρεπτικαὶ ἀνυψοῦνται. Ὁ ἀήρ λαμβάνει τὸ χρῶμα τῆς πορφύρας, καὶ αἱ πίπτουσαι σταγόνες τῆς βροχῆς φαίνονται ὡς σταγόνες αἵματος. Καὶ ἐκ τῶν φλογῶν ἐκείνων ἐξέρχεται παράπονον ἀσθενὲς κατ' ἀρχάς, τὸ ὁποῖον αὐξάνει ἐν ὄσῳ αἱ φλόγες πλησιάζουσιν παράπονον λυπηρὸν καὶ σπαρακτικόν, ὡς τὸ τοῦ ἐλπίζοντος, καὶ τοῦ κλαίοντος ἐν μετanoίᾳ, παράπονον ὅπερ σοὶ σπαράσσει πικρῶς τὴν καρδίαν. Καὶ ἰδοὺ ἐν βριτῇ ὀφθαλμοῦ αἱ φλόγες ἐκεῖναι πληροῦνται ἀπειραριθμῶν φασμάτων, ἅτινα ὑψοῦσιν ἠνωμένας τὰς παλάμας εἰς προσευχὴν, καὶ ἅτινα χύνουσι θερμὰ δάκρυα, ζητοῦντα παρὰ τῶν ζώντων τὴν παρηγορίαν μιᾶς ἀναμνήσεως καὶ μιᾶς προσευχῆς.

Καὶ ἡ κόρη παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὰ φάσματα ἐκεῖνα. Διὰ βλέμματος προσεκτικοῦ καὶ διαλάμποντος, ζητεῖ νὰ διακρίνῃ τι ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους. ἡ καρδία αὐτῆς πάλλιν ζωηρῶς βλέπει δύο σκιάς, αἵτινες ἐναγκαλίζονται μετ' ἀπελπισίας. αἵτινες πλησιάζουσιν αὐτήν. . . . Τὰς ἀναγνωρίζει. — Εἶναι οἱ γονεῖς της. — Ἐκφέρει κραυγὴν τρόμου, καὶ ἀκούει ἠχούσας εἰς τὸ οὖς αὐτῆς τὰς λέξεις — Δυστυχῆς θύγατερ! αὔριον ἀνοίγεται ὁ τάφος σου! Τὸ πᾶν διαλύεται. Ἡ ομίχλη πυκνὴ καὶ πνιγνὴ κατακαλύπτει τὴν γῆν. ἡ βροχὴ βραγδαίως πίπτει.

... καὶ ἡ κόρη προσμένει.

ΣΤ'.

Ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται σκοτεινότερα, τὰ νέφη συγκρούμενα παράγουσιν ἀστραπὰς καὶ βροντάς· τρέμουν εἰς δι' ὑπογείου δυνάμεως διασειόμεναι οἰκίαι καὶ μέγαρα καὶ

μακρόθεν ἀκούονται φωναὶ καὶ ἄγριοι καὶ ἀπαίσιοι ὀλολυγμοί. Μετ' ὀλίγον δὲ ὡς καὶ πρότερον πανταχόθεν φάσματα φρικώδη ἀναφαίνονται, ἅτινα δάκνουσι τὰς χεῖρας, βλασφημοῦσι κατὰ τοῦ Θεοῦ, συσπῶσι τὰς ἀνωμάλους καὶ σκληρὰς τρίχας, καὶ καταρώμενα τὸ ἀνθρώπινον γένος, περιστρέφονται τρέμοντα ἐν τῇ σκοτεινῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Καὶ τρέχουσι, τρέχουσιν ὀλολίζοντα, καὶ ἀμοιβαίως κατακερματιζόμενα. Εἰς τῶν δυστυχῶν τούτων πλησιάζει πρὸς τὸ θυρίδιον ἐνθα αὕτη ἵσταται προσεκτικῶς θεωροῦσα, καὶ λαμβάνων αὐτὴν ἐκ τῆς μακρᾶς κόμης. — Βραγῆς!! Ἐλθε μετ' ἐμοῦ, τῇ εἶπεν. — Ἐνεκα σοῦ μόνου δὲν εὐρίσκω ἡσυχίαν αἰωνίως! Ἐλθε! σὲ προσμένω. Καὶ ἀνελήθη Σατανικῶς καγχαζών.

Τὸ πᾶν ἐκ νέου ἐχάθη!

Ὁμίχλη, ἀστραπαί, βραγδαία βροχὴ!!

Μελαγχολικὴ διέτρεχεν ἡ σελήνη τὰς ἐκτάσεις τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ, καὶ μία ἀκτίς αὐτῆς ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ θυριδίου τῆς δυστυχῆς ὥραιας. Ψυχρὰ καὶ ἀκίνητος ἡ πτωχὴ κόρη ἔκειτο ὑπτιος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου. Ἡ νυκτερινὴ αὔρα ἐπαίξε μετὰ τῶν βοστρύχων τῆς ξανθῆς κόμης, καὶ τὸ ὥχρὸν φῶς καθίστα αὐτὴν προσφιλεστέραν.

Ζ'.

Τὴν ἐπομένην εὐρον αὐτὴν νεκρὰν μετὰ τὴν κόμην λελυμένην καὶ ἀνώμαλον. Οὐδεὶς ἐκλαυσεν αὐτήν! Οὐδεὶς ἔθεσεν ἐν ἄνθος ἐπὶ τοῦ τάφου ἐν ᾧ κεῖται. Δυστυχῆς κόρη! Πάντες τὴν ἐλησμόνησαν ἢ, ἐὰν ἐνθυμῶνται ἐνίοτε αὐτήν, τὴν ἐνθυμοῦνται, ἵνα διηγηθῶσι τὴν λυπηρὰν αὐτῆς ἱστορίαν, καὶ εἴπωσιν εἰς τὰς ἀθώας νεάνιδας.

— Τὸ ἀμάρτημα ἐπροξένησεν αὐτῇ τὴν τύψιν τοῦ συνειδότος, καὶ αὕτη μόνον ἐφόρνευσεν αὐτήν· οὐχὶ αἱ σκιαί.—

(DOMENICO CIAMPOLI). ANT. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΣ

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ὁ Αὐγουστος ἔχων ποτὲ παρακαθημένους, τὸν Βιργίλιον πάσχοντα ἐξ ἄσθματος, καὶ τὸν Ὁράτιον πάσχοντα ἐκ δακρυώδους παθήσεως, εἶπεν ἀστεϊζόμενος, «Ἰδοὺ λοιπὸν πάθημα μεταξὺ στεναγμῶν καὶ δακρύων».

Μεταξὺ τῶν σοβαρῶν βιβλίων, εἰς ᾧ ἡσχολεῖτο ὁ Πακίνας κατὰ τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν ἐν Port-Royales-Champs, περιῆλθεν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὸ ἐλληνικὸν μυθιστόρημα οἱ ἔρωτες τοῦ Θεαγένους καὶ τῆς Χαρικλείας. Ὁ σκευοφύλαξ Κλαύδιος Λανσελὸτ συλλαβὼν αὐτὸν ἐπ' αὐτοφῶρ ἀναγινώσκοντα τὸ σκανδαλῶδες τοῦτο βιβλίον, τὸ ἤρπασεν